

DAISY O'SHEA

Klíč ke šťěstí

Zlomené srdce, divoké Irsko a láska,
která dokáže všechno napravit

UKÁZKA Z KNIHY:

Sean zajede ke kraji silnice a zatažením za ruční brzdu zastaví u šedé, zchátralé budovy, která se smutně a opuštěně krčí uprostřed bujného plevelu. Chvilí na ni nevěřicně zírám a pak obrátím ohromený pohled k Seanovi. „Tohle je dědův dům?“

„Jo, tady žil McCarthy.“

Srdce mi ztěžkne. Tohle má být ta chalupa, v níž jsem si představovala, že budeme bydlet? Seskočím dolů a vysadím Olivii z auta. Obě doslova padáme únavou, protože nám trvalo dva dlouhé, strastiplné dny se sem dostat. Cítím, jak ze mě vyprchává veškerá síla. Nejspíš už jsem ale vyplakala všechny slzy, neboť mě místo toho zaplaví šokovaný klid.

Děda měl jen jednu jedinou malinkou, drahocennou černobílou fotografii, na které stojí před chalupou spolu s otcem a bratrem. Ani jsem nevěděla, že babička tu chalupu zdědila, dokud mi ji nenabídla. *Však tam stejně nikdo nebydlí, prohlásila, a pro tebe to v tvé situaci bude ideální.* Vzpomínám si, jak mě s jistým úžasem napadlo, že budu mít vlastní domov. Něco, co není Grahamovo.

(...)

Tehdy jsem si vzpomněla na ten velký železný klíč, který mi dala v den mé svatby, a konečně mi došlo, k čemu je. Celou dobu věděla, že jednoho dne budu chtít utéct.

Klíč
ke
šťestí

DAISY O'SHEA

Klíč
ke
šťěstí

Přeložila Michaela Vavrušová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Daisy O'Shea, 2024

First published in Great Britain in 2024

by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Obálka © Dissect Designs

Translation © Michaela Vavrušová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-967-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-966-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-914-0 (print)

1

GRACE

Než dorazíme do Holyheadu, je už pozdě odpoledne. Vystřídaly jsme tři vlaky, urazily nespočet kilometrů, které jsme vůbec urazit nemusely, a Olivia, byť ji miluji celým svým srdcem, vyvádí víc, než jsem čekala. Mému již tak chabému duševnímu stavu tím ani trochu nepomáhá. Nudí se, ale hračky ji nezajímají; je unavená, ale spát nechce; má hlad, ale odmítá sníst sendviče, které jsem nám koupila – ačkoli to jí nedokážu mít za zlé. Toustový chleba je ubohou náhražkou za křupavé čerstvě upečené bochníky, na jaké je zvyklá z pekárny v Cheltenhamu. Mohla jsem nám připravit sendviče doma a vzít s sebou termosku, jenže jsem si dělala oprávněné starosti s tím, kolik toho budu vláčet.

Jsem vyčerpaná, ale jakmile se ocitneme na trajektovém terminálu, Oliviiino nekonečné „*už tam budem?*“ našťěstí ustane. Voda se před námi rozprostírá jako mohutný lán šedi, nepřilíš odlišný od oblohy, na níž krouží rackové a vyráží ze sebe neutuchající hladové skřeky. Slabý vánek k nám zavane osvěžující vůni soli, čímž malinko pozvedne mou skleslou náladu.

„Tím pojedeme?“ zeptá se Olivia a zaujatě si trajekt prohlíží.

„Ano, zlatíčko. Jedeme do Irska. Tam se totiž narodila prababička.“

A Grahama v životě nenapadne nás tam hledat.

Graham nikdy nejevil přehnaný zájem o původ mé rodiny a teď poprvé jsem za to vděčná. Když jsem začínala uvažovat o útěku, honily se mi hlavou všechny možné i nemožné destinace, včetně Austrálie – čím dál, tím líp. Jenže nákup letenek by za námi zanechal stopu, kterou by Graham mohl sledovat. Zato Irsko máme co by kamenem dohodil, a přitom je tak nenápadné, až je takřka neviditelné. Zvláštní, že jsem na něj vůbec nepomyslela, dokud mi to nenavrhl babička.

Olivia dotírá dál. „Ale je to tam, jak je pláž?“

„Pláží na světě existuje spousta. To přece víš – prohlížely jsme si spolu glóbus.“

„Jo, ale jsme na té správné pláži?“

„Ještě ne, zlatíčko. Teď se svezeme na lodi, přes noc přespíme v hotelu a na naši pláž vyrazíme až ráno.“

Roztřesou se jí rty. „Jsem unavená. Chci jet domů.“

„Já vím, že jsi unavená, beruško. Taky jsem unavená. Ale nebude to bezva, až tam dorazíme?“

„Bude tam i táta?“

„Ne, říkala jsem ti, že táta musí pracovat. Tohle je dovolená jen pro nás dvě.“

Dovolená, ze které se snad časem stane úplně nový život.

Povzdechnu si. Nemám to Olivii jak vysvětlit, a tak jenom doufám, že má láska k ní jí pomůže překonat to trauma, které ji čeká, až si uvědomí, že její otec již nebude součástí našeho života. Prozatím se ale musím tvářit, jako bychom byly na dovolené, než si utřídím myšlenky. Chudinka Olivia nikdy nepoznala nic jiného než náš velký dům, ve kterém má vlastní pokoj plný všeho, co jí může milující matka – a peníze, když už ne pozornost jejího otce – dopřát. Rozhodně to pro ni bude kulturní šok. Ale my se s tím nějak popereme. Musíme.

„Můžu mu zavolat a dát mu vědět, že jsme v pořádku dojely,“ konstatuje.

„Dobře. Až budeme na hotelu.“

Nehádám se s ní. Tahle malá lež mi umožní v klidu zaplatit za dva pěší pasažéry na *Leinster* do Dublinu. Personál nás prakticky okamžitě nasměruje k nalodovacímu stanovišti, kde se svalím na dřevěnou lavičku, zmožená vyčerpáním. Už před několika týdny jsem to celé naplánovala tak, abychom tu byly víceméně na čas, ale kvůli všem těm zmatkům, které privatizace působí na železnicích, jsme zmeškaly navazující vlak. Málem jsem se z toho v té chvíli sesypala. Vůbec jsem nechápala, jak mě kdy mohlo napadnout, že by mi to snad skutečně vyšlo. Pak nám ale zdánlivě vševědoucí průvodčí britských drah našel jinou trasu, kterou bychom to sem s trochou štěstí měly stihnout včas.

Když se na to dívám zpětně, musím uznat, že to bylo opravdu ohromné štěstí.

V čekárně pro cestující si Olivii vysadím na klín, houpám jí a broukám jí jeden z dětských popěveků, které se naučila ve škole. Oči se jí lesknou a tělo má ochablé únavou. Odhrnu jí z obličejů pár světlých kudrlinek, které se jí lepí na čelo, a zašeptám: „Ještě nespi, zlatíčko. Teď budeme nasedat na loď a na lodi budeš mít nachystanou postel.“

„Nechci na loď. Chci svoji vlastní postel.“

„Jsmo na dovolené, broučku. Na dovolené přece vždycky spíme v cizích postelích.“

„Já nechci.“

Jejímu knourání učiní přítrž širokánské zívnutí. O pár minut později se zábrana na lávce pro pěší pasažéry díkybohu odklopí a nějaký muž nám pokyne, abychom začali nastupovat. Zvednu se z lavičky, ale Olivia se mě odmítá pustit a nechat se postavit na zem. Visí na mně jako opice. Zrovna přemýšlím, jak s ní unesu ještě dva kufry a batoh, když vtom se u mě zastaví postarší šedovlasý pán v ošuntělém tvídovém saku, dotkne se rukou čepice na hlavě a se silným dublinským přízvukem prohlásí: „Paninko, vy vypadáte celá zdrchaná, no baže jo. Co aby vám tady staroch prokázal službu?“

„Moc se omlouvám,“ odpovím, dočista vyvedená z míry. „Jen to nechte. Jsou příliš těžké. Určitě se najde někdo jiný...“

Jenže všichni ostatní se hrnou na loď a s odvrácenými pohledy nás netečně mřejí. Dokonce i zaměstnanci jako by se snažili si problému nevšímat. Nejspíš nedostávají dost zapláceno na to, aby je takové věci zajímaly. Ale copak se lidé nezajímají o druhé z laskavosti?

„Šak sou lehké jak pápěří,“ zalže pán, popadne kufry do rukou a vykročí k lodi. „Byl sem na návštěvě za vlastní rodinou, víte? Mám pět kluků a dvě holky. Tři kluci bydlí v New Yorku, dva v Birminghamu a holky sou hezky doma se špunta. Mám sedmnáct vnoučat,“ zafuní pyšně, „a další dvě sou na cestě.“

„To je báječné,“ prohodím, ačkoli ve skutečnosti si to nemyslím. Nechápu, proč se považuje za úspěch, když muž zplodí celý klan, zvlášt když je naše planeta už tak přelidněná. Pán je ale hodný a ulehčí nám situaci hned v několika směrech. Na trajektu se totiž vyzná a zavede nás přímo do kajut. Ta naše je stůsněná, se dvěma lůžky a oknem oprýskaným od soli.

„Moc vám děkuji,“ obrátím se vděčně ke starému muži, který zůstane stát s hlavou nakloněnou na stranu, jako by čekal, že mu na oplátku také povyprávím svůj příběh. „Ale myslím, že ji budu muset uložit.“

„Beze všeho,“ odvětví a na rozloučenou si dvěma prsty nadzvedne čepici. Potom vycouvá ven a zavře za sebou dveře.

Sesunu se na úzkou postel, přitáhnu si schoulenou Olivii k tělu a začnu jí broukat ukolébavku. Usne během pár minut. I já jsem vyčerpaná, jak mentálně, tak fyzicky. Chvilí mi ale trvá, než se dokážu uvolnit. Skoro mě překvapuje, že jsme se dostaly tak daleko, aniž by nás Graham dostihl. Na každém kroku naší cesty jsem si představovala, jak za námi ujíždí a je nám čím dál těsněji v patách. Možná dokonce pluje na stejném trajektu, hned ve vedlejší kajutě, a číhá na příležitost, kdy bude moct Olivii ukradnout zpátky. Zrychlí se mi dech a já se musím přinutit dýchat pomalu a vyrovnaně. Nemůžu dovolit, aby má představivost převládla nad mým odhodláním. Nezachraňuji jenom sebe, zachraňuji také svou dceru.

Probudí mě klakson, který zahouká z reproduktorů, aby nás upozornil, že se blížíme do přístaviště. Musela jsem prospat celou čtyřhodinovou plavbu.

Na umývání není čas, a tak Olivii alespoň učešu a dohlédnu na to, že si vyčistí zuby. Je zamlklá, zmatená a probodává mě obviňujícím pohledem plným bezmoci, protože už jí došlo, že se nejedná o žádnou normální dovolenou. Graham mívá všechno zorganizované tak, aby to šlapalo jako hodinky: vlaky jezdí včas a nabízejí prvotřídní pohodlí, do hotelů nás vozí šoféři a portýři nám nosí zavazadla do pokojů, kde jsou opravdové postele, v nichž se dá spát.

Na noc nám chci sehnat hotel, protože nazítří nás čeká další náročný den plný cestování. Jakmile ovšem dorazíme na chalupu, tak už bude všechno dobré. Babička mě varovala, že to bude prosté bydlení. Dokonce budu muset brát vodu ze studny! Ale jestli tam dokázalo přežít několik generací dědovy rodiny, tak my to zvládneme taky. Když otevřu dveře, ke svému údivu za nimi najdu stát svého někdejšího zachránce.

„Patrick k vašim službám, madam,“ pronese a smekne čepici. „Tak mě napadlo, že bysem vám mohl vzít ty bágly.“ Skloní se k Olivii. „A jakpak se má tadyhle roztomiloučká Růženka? Po schrupnutí určitě líp, co?“

„Nejsem žádná Růženka,“ ohradí se Olivia. „Jsem Olivia Adamsová a můj otec si pro mě co nevidět přijede a odveze mě pryč.“

Její výrok mě poněkud vykolejí, protože se jí povedlo jednou větou vypovědět celý náš příběh. „Je unavená,“ zamluvím to. „Jedeme na prázdniny na chalupu mého pradědečka.“

Nezmíním se, že tam pradědeček už nebude nebo že mi dělá nemalé starosti, jak nás přijmou místní. Ačkoli jsem původem Irka, vůbec to tak nezní. Štve mě, že lidi dokážou nenávidět člověka za něco, co sám nemůže ovlivnit, třeba za jeho přízvuk, za to, kde se narodil, nebo za to, kdo jsou jeho rodiče. Olivii momentální tón nám ale žádné přátele zaručeně nezíská.

Patricka se to nicméně zřejmě nedotklo, protože se navzdory mým protestům chopí našich kufrů.

Sotva vyjdeme na čerstvý vzduch, okamžitě poznám, že jsem v cizí zemi. Rozhlédnu se po okolních jeřábech, skladištích a řadových domech, které stojí opodál na malé vyvýšenině, a přemýšlím, proč to tak cítím, když se zdejší prostředí vlastně příliš neliší od Birminghamu, kde jsem vyrostla.

„Nevíte náhodou, kde bych sehnala taxíka?“ zeptám se.

Ukáže mi bradou směr a dá se do kroku. „Kampak míříte?“

„Pro dnešek do hotelu,“ odpovím. „Musíme si odpočinout, než přijdu na to, jak se dostat dolů na jih. Ještě nikdy jsme v Irsku nebyly, takže se tu vůbec neorientuji.“

„Hledáte dobrý hotel?“ prohodí s pokřiveným úsměvem, protože si nejspíš všiml, že se naše kufry pyšní logem Harrods.

„Žádný Ritz,“ opáčím suše, „ale zase něco lepšího než ubytovnu.“

„Takže Gresham.“

„Není to tam drahé?“

„Nabízejí i obyčejné pokoje a máte ho rovnou v centru. Podle mě pro vás bude ideální. Ale heleďte se,“ dodá. „Do města je to pár kilometrů. Můžem vás tam hodit. Nemusíte si brát taxíka.“

Postaví kufry na zem a zamává na kohosi v dálce. O okamžik později k nám přijde mladý muž, štíhlý a v dobré kondici, s vlídným úsměvem na tváři. Položí Patrickovi dlaň na rameno a vrhne na mě s Olivíí zvědavý pohled. „Jak se vede, dědo? Za vodou všecko v cajku?“

„Dobré, dobré, dobré,“ vychrlí ze sebe Patrick s kadencí kulometu. „Tady ta madam s malou potřebujou zavézt do města.“

„Já jsem Grace,“ představím se a natáhnu před sebe ruku. „A tohle je moje dcera Olivia.“

Muž mi krátce stiskne pravici a obě nás obdaří okouzlujícím úsměvem. „Jasňačka. Poďte za mnou. Auto sem nechal támdlenc.“ Zvedne ze země naše zavazadla, jako by nic nevážila, a vyrazí k autu. Vezmu Olivii za ruku a vykročím za ním, zaskočená tím, jak jednoduše se nám dostalo téhle nečekané pomoci.

Zatímco se přesouváme, starý pán svému vnukovi podrobně referuje o jeho rodině v Anglii. Všichni se mají dobře, jasně že. Daří

se jim. Chlapi pracují v ocelárnách, jenomže začínají kolovat zvěsti, že se možná budou zavírat. Ale šak Bůh se postará, no ne? Ženský maj plné ruce práce, šak jistě, dyť caparti pasou po jídle jak smečka štěňat.

Mladý muž se zastaví u čehosi, co kdysi bývala cortina. Slovem „auto“ se ten pozůstatek vozu rozhodně nazvat nedá. Je to vrak na kolečkách a já žasnu, že vůbec zvládne vyjet na silnici. Oranžový lak plynule přechází v rez a mizí v dírách, skrze které je vidět náprava. Kapota drží dole jen díky tomu, že je přivázaná motouzem, a po zadním skle se rozbíhá pavučina prasklin, jako kdyby do něj někdo praštil cihlou. Možná že taky praštil.

Nevím, jestli se mám smát, nebo odvoz odmítnout, ale ze zdvořilosti neudělám ani jedno. Muž naloží moje zavazadla do kufru auta, který zaklapne jedním důrazným úderem, protože špatně dovírá. Můj postarší zachránce mi nabídne místo na předním sedadle, ale já raději sáhnu po klice zadních dveří. „Bude lepší, když si sednu k Olivii.“ Nechtěla by sedět vedle cizího člověka, ať je hodný, nebo ne.

Pokusím se dveře otevřít, ale jsou zaseknuté. Patrickův vnuk se přese mě natáhne a vši silou jimi trhne. S kvílivým zaskřípěním se otevřou a on nám pokyne, abychom si nastoupily, jako by to byl nějaký honosný kočár. Ještě dodá: „Bacha na podlahu, jo? Je kapánek vachrlatá.“

Zabouchne za námi dveře s takovou razancí, až obě nadskočíme. Zazubím se na Olivii a ta se díkybohu zazubí nazpět. Svým způsobem je to koneckonců dobrodružství.

„Táta má rolls-royce,“ pochlubí se Olivia, když se plynule rozjedeme. Motor je patrně v lepším stavu než zbytek auta.

Nejradši bych se samou hanbou zanořila do čalounění.

„No teda, vážně?“ odpoví Patrick a přes rameno se na nás ohlédne. Slyším v jeho hlase úsměv, i když na pohled ho vidět nejde.

„Jo, a je stříbrný jako princeznovské šaty. Někdy v něm jezdí do práce a mě svezí s sebou. Ale moc často ne. Máma mě většinou vozí do školy v modrém volkswagenu, protože je to bezpečné auto.“

„A kolikpak máš roků, Olivie?“

Nějak se mu podařilo zapamatovat si její jméno.

„Šest a tři čtvrtě.“

„Šest a tři čtvrtě, to je moc pěkný věk, to teda.“

„A až mi bude sedm, po prázdninách půjdu do velké školy.“

„Fíha. To bude paráda, co? A copak chceš dělat, až budeš velická?“

„To ještě nevím,“ odvětí Olivia vážně. „Ráda kreslím. Ale možná půjdu pracovat k tátovi do firmy. Arthur tam bude pracovat taky, až na to, že nechce. Chce být hloubkový potápěč.“

Hloubkový potápěč? Chudák Arthur. To bylo asi zoufale vynaléza-
vé přání. Cokoli, jen aby se nemusel stát nástupcem svého otce ve
světě obchodu.

„Arthur?“ zopakuje Patrick tázavě a znovu se ohlédne přes ra-
meno.

„Můj starší bratr,“ vysvětlí Olivia.

„Z manželova prvního manželství,“ cítím potřebu upřesnit. „Je
o hodně starší než Olivia. Zrovna dostudoval univerzitu.“

„Aha.“ To jediné slovo v sobě skrývá studnu pochopení. „Arthu-
rova matka zemřela?“

„Ano, ale, no, tou dobou už byli nějaký čas rozvedení.“

Až opožděně mi dojde, že v Irsku je rozvod nezákonný.

Silnice do Dublinu je ve srovnání s tím, na co jsem zvyklá, klidná
a těch několik aut jedoucích v protisměru se zdá být vesměs ve stej-
ném stavu jako to, ve kterém sedíme my. Potkáme také pár trak-
torů, starých a rozhrkaných, a dokonce i povoz tažený oslíkem.
Upozorním na něj Olivii a ta na něj zůstane vyjeveně zírat. Koně
už samozřejmě viděla, když nás Graham vzal na dostihy v Chelten-
hamu, ale něco takového ještě nikdy.

Přejedeme most a najednou se ocitneme v srdci města, kde uli-
ce lemují vysoké budovy z devatenáctého století a dlouhé řady ob-
chodů. Hotel Gresham je obrovská kvádrová stavba, která vypadá,
jako by měla snad tisíc oken. Zastavíme u obrubníku a Patrickův
mladý řidič vystoupí a vytáhne z kufru naše zavazadla. Trvá na tom,
že nám je odnese až dovnitř.

Skloním se k okénku a poděkuji Patrickovi za jeho vstřícnost.

„Ále, za málo, za málo,“ zamumlá, jako kdyby podle něj prokazování laskavostí zkrátka patřilo k životu.

„Moc to pro mě znamenalo,“ ujišťuji ho a jeho tmavá vrásčitá kůže jako by ještě o odstín ztmavla. Nechci ho dál uvádět do rozpaků, a tak to nechám být. Jeho mladému příbuznému se pokusím nabídnout peníze za benzín, ale on se jen ušklíbne a mávne nad tím rukou. „Rád jsem pomohl. Šak to ani nebylo z cesty. Užijte si svůj pobyt v Dublinu, jo?“

A tak jsme tady, v Irsku.

Ne že bych cítila vyloženě úlevu, ale ten široký pruh vody, který mě teď dělí od Grahama, mi dává naději, že psi, co jsou nám v patách, ztratí stopu.

2

GRACE

Večer v dublinském hotelu je hotová zkouška ohněm. Olivia, zmatená a utahaná z celodenního cestování, nespí, kdy má, a spí, kdy nemá, takže z večere je drahá katastrofa. Obě jsme zmožené únavou. Je to dlouhý večer, během kterého se ji snažím ukonejšit několika pohádkami od Beatrix Potterové ze sbírky, o níž jsem netušila, že si ji přibalila. Není divu, že byla její taška tak těžká. Olivia se ale ne a ne uklidnit, až nakonec z čirého zoufalství zapnu televizi. Aniž by nám příliš záleželo na tom, na co se vlastně díváme, zhlédneme apaticky jakýsi sitcom, o kterém jsem nikdy neslyšela a už ho nikdy nechci vidět. Olivii celou dobu padá hlava, takže pochybuji, že si z něj bude něco pamatovat. Já určitě ne.

Když konečně usne, tělem mi začnou zničehonic otrásat tiché vzlyky, které se mi derou až kdesi hluboko z nitra. Jsem vyčerpaná, nejen dnešním dnem, ale všemi těmi lety, během nichž jsem zůstávala pohřbená pod tíhou života, který jsem se naučila nenávidět. Vážně nevím, jestli roním slzy štěstí, protože jsem se vysvobodila ze svého tragického manželství, nebo jestli pláču strachy z toho, že mi Graham dýchá na záda a že jsem jeho diktátorské nadvládě ve skutečnosti vůbec neunikla.

Myslím, že jsem to ze sebe všechno vyplavila, protože ráno se probudím s novým odhodláním. Ať se stane cokoli, vybudujeme si

pro sebe nový život. Víím, co dělám, ale svou ubohou dceru jsem vytrhla z bezpečného domácího prostředí a zatáhla ji do dobrodružství, které jí teď musí připadat spíš jako zlý sen. Jednoho dne pochopí, že jsem to udělala pro její dobro.

Na recepci se odhlásím, zaplatím v hotovosti a pak se taxíkem svezeme na vlakové nádraží. Říkala jsem Patrickovi, že si chci Dublin prohlédnout, ale teď na to není vhodná doba. Třeba si sem můžeme někdy zajet na víkend, až se trochu zabydlíme a Olivia si zvykne na naši novou situaci. Teď chci jen najít svůj nový dům a nastěhovat se do něj.

Vlaky tu jsou stejně zchátralé jako u nás doma. Ale musím přestat nazývat Anglii domovem; teď je náš domov tady. Máme štěstí, protože vlak do Corku má jen půl hodiny zpoždění a je poloprázdný, takže ta čtyřhodinová cesta nakonec ani není taková hrůza, jak jsem čekala.

Olivia se nijak neprojevuje, ale je na ní vidět, že je zmatená. V jejím případě se jedná o krok do neznáma ve více než jednom slova smyslu. Ví, kde se Irsko nachází na glóbusu, protože jsem jí ukazovala, odkud před mnoha lety, v dobách, které jsou pro ni dávnou historií, přijeli její praprarodiče. Ale to, že se tu skutečně ocitla, a navíc bez Grahamovy autoritativní přítomnosti, jí pravděpodobně připadá spíš děsivé než osvobozující. Pochopila, že ji tatínek nepřijde zachránit, alespoň ne hned, takže se musí spokojit se mnou, přestože jsem teď v jejích očích zlá čarodějnice. Netuší, že tenhle výlet nemá plánovaný konec, a já doufám, že mě kvůli tomu nezačne nenávidět. Jednoho dne jí vysvětlím, že to *já* ji zachraňuji před *ním*. Nemá ponětí, co s ní Graham zamýšlel, a vliv bohatého obchodníka by i v dnešní době hravě převážil nad námitkami jeho bezvýznamné manželky.

Nechtěla jsem ji odloučit od jejího domova a otce, ale pravdou je, že se bojím. Nejen o ni, ale i o sebe. Olivii by Graham zmanipuloval ke svým účelům, ale mě? Kdybych se nechovala jako poslušná,

oddaná ženuška, což je v jeho světě má jediná úloha, co by udělal? Nevím, a přesně z toho důvodu závisí můj duševní klid na křehkém a nejistém předpokladu, že uniknu odhalení. Graham nemá rád, když lidé vzdorují jeho vůli, a nedopustí, aby z něj někdo dělal hlupáka. To, že mu utekla první žena, bylo možná trapné, ale pokud by ji následovala i ta druhá, už by si to za rámeček opravdu nedal.

Uháníme kolem rozlehlých vlnitých zelených polí posetých malými skalnatými výběžky, ale úplně jako v Anglii to není. Mezi křovisky nejsou žádné stromy a tu a tam stojí v krajině osamělé stavení. V jednom okamžiku lze v dálce zahlédnout několik mlhavých hor, které zvěstují cosi většího a divočejšího, než je anglický Lake District. Projedeme několika městy, ale většina cesty se vine nekonečnou zelení. Žádnými čtyřiceti odstúny, jak se zpívá v té písničce, ale bezbřehou, jednotvárnou zelenou pouští.

Do Corku dorazíme v půlce odpoledne, a i když jsem doufala, že bychom mohly rovnou pokračovat dál na západ, rozhodnu se zůstat přes noc. Nedokážu si představit, že bychom se měly pokoušet najít naši chalupu v nastávajícím soumraku. Nehledě na to, že si stejně ještě budeme muset nakoupit povlečení a další nezbytnosti. Chalupa je opuštěná už dlouho, takže určitě bude potřeba ji pořádně uklidit, ne-li něco víc. V hloubi duše doufám, že ji neobsadili squateři.

Odchytну taxi a poprosím řidiče, zda by nás mohl odvézt k nějakému ubytování, odkud je to dostatečně blízko na autobusové nádraží, abychom tam ráno mohly dojít pěšky. Skončíme v dalším velkém, starém hotelu a já zaplatím malé jmění za privilegium strávit noc v poněkud omšelém pokoji. Mám na výběr buď to, nebo najít levnější ubytování o kus dál a zítra platit dalšího taxíka, který by nás odvezl na autobus, takže to holt překousneme.

Zítra, utěšuji se, už budeme konečně tam, v Roone Bay, a já budu moct přestat rozhazovat peníze. Navzdory mému letitému soužití s Grahamem, kdy jsem o peníze neměla nouzi, jsem nebyla

vychovaná k rozmařilosti. Je až překvapivé, jak málo stačí člověku k životu, když si sám vaří a nechodí z nudy bloumat po obchodech a hledat, co by si koupil.

Ta myšlenka mě přiměje k úsměvu, protože mi připomene písničku, kterou mi zpíval táta, když ho nevyлéčitelná nemoc a dusivý kašel připravily o práci i o jeho pěvecký hlas: *Plné ruce práce s nicneděláním, makáme celý den, hledáme všechno možné, co nedělat nebudem...*

Když se následujícího rána blížíme k autobusovému nádraží, Olivia ztropí scénu, jakou svět ještě neviděl. „Chci domů,“ nařiká s narůstající hysterií. „Chci svůj pokojíček! Chci tatínka!“

„Už jsme skoro tam,“ šeptám do ucha tomu rozběsněnému tornádu, ve které se proměnilo mé dítě, a pokouším se ho uklidnit. „No tak, zlatíčko. Už jenom jeden autobus a budeme tam, na dědově krásné staré chalupě. Je tam i zahrada, a až si trochu odpočinem, můžeme se odtamtud projít na pláž.“

„Já nechci dědovu chalupu! Nechci na žádnou pláž! Chci DOMŮ!“

Stojíme těsně před autobusovým nádražím. Máme ho na dosah ruky, ale přitom by od nás klidně mohlo být milion kilometrů daleko. Už vidím i autobus, kterým máme jet. Kufry jsem musela položit na zem, abych mohla oběma rukama držet Olivii, protože ta se mi snaží s tvrdošjnou a bezhlavou zuřivostí vykrotit. Tady, v samotném centru města, křižuje silnice nepřetržitý proud dopravy, a kdybych ji teď pustila, mohla by vběhnout... v hlavě se mi odvíjí nepopsatelné scénáře.

Olivii obličej je rudý vzteky a celý usoplený. I mně už se teď po tvářích řinou slzy, protože nevím, co si počít. Opravdu nevím. Ještě nikdy jsem nezažila, že by se takhle přestala ovládat. Umí vyvádět – to asi všechny děti. Ale tohle je nad mé chápání. V duchu si představuji, jak se na nás musí všichni dívat a říkat si, jestli jsem to dítě unesla. Vlastně, svým způsobem asi ano.

Kéž bych měla víc odvahy a utratila část své hotovosti za auto. Myslela jsem si ale, že to zvládneme bez něj, a navíc jsem se příliš strachovala, aby nás Graham nenašel. Představovala jsem si, že budeme cestovat v harmonii, společně z okna sledovat mystické Irsko a probírat svůj nový idylický život. A teď tu místo toho stojím ztrhaná, s rozumem v koncích, ochromená svou vlastní neschopností si poradit.

„Na který autobus dete?“ zeptá se čísi hlas a vyleká mě. Zamžourám na muže před námi – soudě podle jeho uniformy zřejmě řidiče autobusu. Navzdory mému očekávání nemá rty zkroucené v sarkastickém úšklebku; ba naopak, tvář mu vrásní soucit. „Malá je moc uondaná, že jo. Podte, posadíme vás do autobusu a třeba si pak drobet schrupne a dopřeje vám kapku klidu, hm?“

„Skibbereen,“ podaří se mi popotáhnout, zatímco muž už sbírá mé tašky. „Musím ještě na pokladnu koupit lístky.“

„Tím se nezatěžujte. Můžete zaplatit u řidiče, jak nastoupíte.“

Vydám se za ním směrem ke třem autobusům, které stojí vyrovnané v řadě, připravené k odjezdu. Olivii mezitím došel dech a teď jen rozrušeně funí a škytá. Otrů si uslzený obličej hřbetem ruky. My tedy musíme vypadat jako povedená dvojka. Rozcuchané a v šatech pomačkaných z dvoudenního cestování, s tvářemi smáčenými slzami.

Muž nás dovede k autobusu a dá se do řeči s naším řidičem, který mu pomůže naložit naše kufry. Pak mi naznačí, abych nasedla jako první. Cítím se provinile, že předbíhám frontu, ale nikdo si nestěžuje. V pohledech, které letmo zachytím, se zračí empatie – a nevyřčené pochopení, že řidič zkrátka učinil jediné rozhodnutí, které za daných okolností připadalo v úvahu.

Konečně sedíme v autobusu. Vytáhnu si Olivii na klín a obejmů ji. „Mám tě ráda, broučku,“ zašeptám. „Tohle dělám pro nás obě. Však to pochopíš – jednou.“

O pár minut později, když už jsou usazení i ostatní cestující a zavazadla jsou uložena na svých místech, ke mně uličkou přijde řidič a podá mi igelitovou tašku.

„Svačina,“ konstatuje. „Hádám, že jste si na cestu nic sehnat nestihla, co? Těžko se to s malou zvládá samotná? Máte tam taky pytlík sladkostí pro prťě.“ Zamrká na mě. „Občas stačí ta správná meducína.“

„Děkuji,“ vysoukám ze sebe. Jeho laskavost mi vžene slzy do očí a já zamžikám, abych je zahnala a mohla vytáhnout peněženku. „Ano, chtěla jsem něco koupit, ale no, chápete... kolik vám dlužím?“

Poplácá mě po paži. „To neřešte. Ať se vám v Irsku líbí.“

Zaskočeně se skrze slzy usměju. „Myslím, že přece jen bude.“

To jsem se tedy pěkně napálila, když jsem si myslela, že bude snadné absolvovat tuhle cestu hromadnou dopravou. Ve skutečnosti na tom za celou dobu nebylo snadného vůbec nic a nejednou jsem ještě byla vděčná za pomoc cizích lidí.

3

GRACE

Zatímco autobus mizí na konci ulice, stisknu Olivii ruku a cítím zoufalé nutkání se za ním rozběhnout a zeptat se, jestli jede zpátky do Corku.

Zmocní se mě panika.

Rozmyslela jsem si to. Nechci být v tomhle malinkatém odleh-
lém městečku v cizí zemi. Chci být zpátky v Cheltenhamu ve svém
pohodlném teplém domě, kde si můžu jen tak zapnout televizi,
stáhnout se do sebe a přetrpět další den. Po zádech mi přeběhne
mráz. *Jsem tak sama.* Ale jestli se teď vrátím, Graham se postará,
abych už nikdy neměla příležitost znovu odejít. Alespoň ne s Oli-
vií. Na vteřinu mám dojem, že snad omdlím. Ale nemůžu, ne tady,
venku na ulici, lidem na očích. A ne před svou dcerou.

Problém je, že Olivia svého otce zbožňuje. Je příliš mladá na to,
aby si uvědomovala, jaký je to manipulátor, že si za každou cenu
prosadí plány, které pro ni připravil on, bez ohledu na to, co by si
snad do budoucna mohla plánovat sama – přesně jako to udělal
Arthurovi. Jestli se teď dostane Grahamovi do spárů, možná už ji
nikdy neuvidím. Je sobečtější ochudit dítě o matku, nebo o otce?
Mám ale jako matka vůbec na vybranou?

*Hluboce zakořeněná nespokojenost a smutek není jen dočasný stav
mysli, Grace, řekl mi můj doktor. Je to duševní choroba, která vede*

k depresivním stavům a sebevražedným myšlenkám. Opravdu byste měla začít chodit na terapii, než to dospěje tak daleko.

Netušil, že já už jsem tam dospěla. Když se z pouhé představy, že bych jednoduše zavřela oči a nemusela nikdy víc nic řešit, stala nutková potřeba, vyděsilo mě to. A když jsem začala o smrti uvažovat jako o možnosti, kterou bych se měla zabývat, věděla jsem, že je načase s tím něco udělat.

Olivia mě zatahá za ruku. „Mami?“

Obličej má stále flekatý od svého ranního výstupu. Hledí na mě a přemýšlí, proč tam jen tak stojím a nic nedělám. Já jsem ale jako omráčená, přemožená tíhou okolností. Chci být zase dítě, zahodit ten plášť odpovědnosti a mít někoho, kdo mi řekne, co mám dělat.

Přinutím se zpomalit dech. Rozhlédnu se kolem sebe a vrátím se do reality. Stojím na chodníku a naše zavazadla mi leží u nohou. Musím začít jednat. Jsme v malém městečku zvaném Skibbereen na jihu Irska a autobus nás vysadil na zdánlivě náhodném místě v úzké ulici s obchody, kde není žádná autobusová zastávka ani jízdní řád. Budu muset najít někoho, koho se zeptám. „Ano,“ prohlásím a vynaložím přitom veškeré úsilí, aby to znělo rozhodně a sebejistě. „Tak. Pojdme někoho najít. Už jsme skoro tam, slibuji.“

To samé sice slibuji už dva dny, ale tentokrát je to pravda. Možná tu někde mají hotel, kde bychom si mohly trochu odpočinout. Je to lákavé, jenže už jsme tak blízko. Chci konečně dorazit do našeho cíle, který je odsud, pokud se nepletu, šestnáct kilometrů nebo tak nějak. Upínám se k té potřebě s vypětím všech sil. Jako když člověk potřebuje šálek čaje a nachází v něm útěchu, byť to nemá žádný logický důvod.

Vezmu naše kufrы a narovnáám se. Zdá se, že po cestě nějak nevysvětlitelně přibraly na váze. „Chytni se popruhu,“ přikáží Olivii, ale ta už je na to tak zvyklá, že to mezitím stihla udělat sama od sebe.

Zvažovala jsem, že bych koupila nové kufrы, s kolečky, ale bála jsem se, že by je Graham našel. Tomu kolečka u kufrů nepřípadala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Klíč ke štěstí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.